RÅDETS BESLUTNING

af 22. december 2003

om ændring af del V, punkt 1.4, i de fælles konsulære instrukser og af del I, punkt 4.1.2, i den fælles håndbog for så vidt angår tilføjelse af et krav om, at en rejsesygeforsikring skal indgå i den dokumentation, der kræves for at få udstedt et ensartet indrejsevisum

(2004/17/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 789/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detailbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med behandling af visumansøgninger [1],

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 790/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detailbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med grænsekontrol og grænseovervågning [2],

under henvisning til Den Hellenske Republiks initiativ, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det Europæiske Råd understregede i punkt 22 i konklusionerne fra mødet i Tammerfors, at »den fælles, aktive politik vedrørende visa og falske dokumenter bør videreudvikles, bl.a. i form af et tættere samarbejde mellem EU-konsulaterne i tredjelande«.

(2) En væsentlig forudsætning for at kunne gennemføre en fælles visumudstedelsespolitik er størst mulig harmonisering af betingelserne for udstedelse af visum, navnlig af kravene til den dokumentation for tilstrækkelige subsistensmidler, der skal vedlægges til støtte for en ansøgning.

(3) Visumansøgere skal bl.a. kunne dokumentere, at de har en individuel rejseforsikring eller en grupperejseforsikring, der dækker eventuelle udgifter i forbindelse med hjemsendelse af lægelige årsager, uopsættelig lægebehandling og/eller akut hospitalsbehandling under deres ophold på de medlemsstaters område, hvor Schengenreglerne anvendes fuldt ud.

(4) Ansøgerne bør i princippet tegne en forsikring i deres bopælsland. Hvis dette ikke er muligt, bør de tilstræbe at tegne en forsikring i et andet land.

(5) Der bør dog gives mulighed for fritagelser for kravet om rejseforsikring for indehavere af diplomat- og tjenestepas og andre officielle pas, ligesom der skal være mulighed for inden for rammerne af det lokale konsulære samarbejde at fastsætte, at visse tredjelandsstatsborgere ikke behøver at opfylde dette krav. Endvidere bør den diplomatiske eller konsulære repræsentation, der behandler ansøgningen, kunne fritage for dette krav i specifikke tilfælde, hvis den finder det hensigtsmæssigt.

(6) Der bør indsættes en bemærkning i visummærkatens felt til nationale angivelser, hvoraf det fremgår, om visumindehaveren er blevet fritaget fra kravet om rejseforsikring. Den fælles håndbog bør ændres ved at der indsættes en bestemmelse om, at den ansvarlige grænsekontrollør skal kontrollere, om der er indsat en bemærkning herom, hvis indehaveren ikke kan dokumentere en sådan forsikring ved grænseovergangsstedet.

(7) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne beslutning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet afgørelse om denne beslutning til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne beslutning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.

(8) For så vidt angår Republikken Island og Kongeriget Norge udgør denne beslutning en udbygning af de bestemmelser i Schengen-reglerne, som falder ind under artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne [3] [4].

[1] EFT L 116 af 26.4.2001, s. 2.
[2] EFT L 116 af 26.4.2001, s. 5.
[3] EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.
[4] EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

(9) Denne beslutning udgør en udbygning af Schengen-reglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2000/365/EF af 19. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ([1]). Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af beslutningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(10) Denne beslutning udgør en udbygning af Schengen-reglerne, som Irland ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ([2]). Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af beslutningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(11) Denne beslutning udgør en udbygning af Schengen-reglerne eller har på anden måde forbindelse til dem i henhold til artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

I del V, punkt 1.4, andet afsnit, tredje led, i de fælles konsulære instrukser tilføjes følgende efter »(jf. bilag 7)[1]«:

»Desuden skal ansøgere til støtte for deres ansøgning om visum til kortvarigt ophold eller om rejsevisum kunne dokumentere, at de har en passende og gyldig individuel rejseforsikring eller grupperejseforsikring, der dækker eventuelle udgifter i forbindelse med hjemsendelse af lægelige årsager, uopsættelig lægebehandling og/eller akut hospitalsbehandling.

Ansøgerne bør i princippet tegne en forsikring i deres bopælsland. Hvis dette ikke er muligt, bør de tilstræbe at tegne en forsikring i et andet land. Tegner den, der inviterer, en forsikring for ansøgeren, bør vedkommende gøre dette på sit eget bopælssted.

Forsikringen skal gælde overalt på de medlemsstaters område, hvor Schengen-reglerne anvendes fuldt ud, og dække hele varigheden af den pågældendes ophold. Mindstedækningen skal være på 30 000 EUR.

I princippet skal dokumentation for denne forsikring forelægges ved udstedelsen af visummet.

Den ansvarlige konsulære eller diplomatiske repræsentation kan i forbindelse med behandlingen af en visumansøgning beslutte, at dette krav er opfyldt, hvor det fastslås, at det må formodes, at der findes en tilstrækkelig forsikring i betragtning af ansøgerens erhvervssituation.

Diplomatiske eller konsulære repræsentationer kan beslutte at fritage indehavere af diplomat- og tjenestepas og andre officielle pas for dette krav i individuelle tilfælde, eller når det sker af hensyn til nationale udenrigspolitiske, udviklingspolitiske eller andre væsentlige offentlige interesser.

Der kan endvidere fritages for kravet om dokumentation for rejseforsikring, hvis det inden for rammerne af det lokale konsulære samarbejde konstateres, at det er umuligt for visse tredjelandsstatsborgere at tegne en sådan forsikring.

Ved evalueringen af om en forsikring er passende, kan medlemsstaterne undersøge, om krav mod forsikringsselskabet kan inddrives i en medlemsstat, Schweiz eller Liechtenstein.«

Artikel 2

I punkt 4.1.2 i den fælles håndbog tilføjes følgende afsnit:

»I henhold til del V, punkt 1.4, andet afsnit, tredje led, i de fælles konsulære instrukser skal ansøgere til støtte for deres ansøgning om visum til kortvarigt ophold eller om rejsevisum kunne dokumentere, at de har en passende og gyldig individuel rejseforsikring eller grupperejseforsikring, der dækker eventuelle udgifter i forbindelse med hjemsendelse af lægelige årsager, uopsættelig lægebehandling og/eller akut hospitalsbehandling.

En visumpligtig tredjelandsstatsborger kan dog være fritaget for ovennævnte krav om rejseforsikring. I sådanne tilfælde skal den diplomatiske eller konsulære repræsentation eller grænsekontrolmyndigen indsætte en bemærkning om, at »DER KRÆVES INGEN FORSIKRING«, i visummærkatens felt til nationale angivelser.«

Artikel 3

Denne beslutning anvendes fra den 1. juni 2004.

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 2003.

På Rådets vegne

A. MATTEOLI

Formand

([1]) EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.
([2]) EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.